

„Разтърсващо криминале.
Роди се новият Гришам.“
в. Ню Йорк Таймс

НЕЛЕ НОЙХАУС

УБИЙСТВОТО НА МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА

enthusiast

Nele Neuhaus
Eine unbeliebte Frau

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin
Published in 2009 by List Taschenbuch Verlag

Неле Нойхаус
Убийството на мистериозната жена

© Людмила Костова, преводач, 2014
© Анна Георгиева-Андра, художник, 2014
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-128-4

НЕЛЕ НОЙХАУС

УБИЙСТВОТО НА МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА

*Първият случай на комисарите
Пиа Кирххоф и Оливър Богенцайн*

Превела от немски
Людмила Костова

enthusiast

София, 2014

Неделя, 28 август 2005 г.

Пиа Кирххоф се облегна на оградата на пасището. Облакътена на най-горната гредка, тя доволно заоглежда двата коня, които сновяха с пълни муцуни из овлажнената от росата морава и търсеха местата, където тревата им изглеждаше най-крехка.

Изгряващото слънце караше капките роса да блестят и правеше козината на конете по-лъскава. Пиа гледаше с усмивка как двата коня пристъпваха един до друг със сведени глави над голямото, обрасло с високи дървета, пасище и въздишаше доволно. От дистанцията на времето раздялата с Хенинг все повече ѝ се струваше добро решение. След шестнайсет години, прекарани в града, в модерното и луксозно старинно жилище, в което играеше ролята на съпругата на доктор Хенинг Кирххоф, сега, на трийсет и осем години, тя беше изцяло самата себе си. По щастливо стечение на обстоятелствата магистрала А 66 в посока Вестбаден я отведе право в един малък двор, където можеше да се настани с двата си коня. Сега вместо беемве кабριο караше автомобил с висока проходимост. Свободното си време прекарваше в разстребване на дворчето, почистване на конюшните, подреждане на балите слама и сено и ремонтване на къщата. Преди един месец се беше върнала и към старата си работа като криминален полицай. По също толкова щастливо стечение на обстоятелствата, като покупката на Биркенхоф в Унтерлидербах, беше получила откритото едва преди

две години място в К II на хофхаймската дирекция на полицията. Този уикенд трябваше да е на смяна колегата ѝ Франк Бенке, но когато я попита дали иска тя да поеме дежурството, Пиа отговори с „да“. В седем и петнайсет ѝ съобщи, че преди половин час един гроздоберач от Хоххайм е намерил в лозето си трупа на някакъв мъж. Пиа остави чистенето на обора за по-късно, смени старите си джинси с чисти и се спусна по чакълестата пътека на Биркенхоф. Хвърли последен поглед към конете, които си имаха и трева, и вода, и достатъчно сянка, и се съсредоточи върху първия си случай на новата работа.

Щеше да е прецедент Козима да не забрави преди полета нещо жизненоважно в офиса. Ето защо Оливър фон Боденщайн не се учуди особено, когато в седем и половина сутринта жена му се сети за съпътстващите документи на камерата, които се намирали в трезора на някое от помещенията в нейната фирма. Пригответната прощална закуска беше пропусната, а сбогуването с дъщеря им и кучето стана на прага.

– Къде е брат ти? – попита Козима седемнайсетгодишната си дъщеря, която седеше с разрошена коса и стъклен поглед на най-долното стъпало и се прозяваше, грубо изтръгната от дълбокия си неделен сутрешен сън. Трескавите заминавания на майка ѝ за някоя далечна страна, последвани от седмици наред отсъствие, ѝ бяха познати още от детството ѝ.

– Сигурно още лежи някъде в кома – сви рамене Розали. – Гаджето му за разнообразие го изоставило. Това едва не го уби.

За нея беше станала обичайна честата смяна на приятелките на по-големия ѝ брат. Периодичните му

раздели на всеки четири до шест месеца, последвали страстна и изпепеляваща любов, отдавна не бяха тема на разговор в семейство Боденщайн.

– Трябва да тръгваме, Козима – подаде се Боденщайн на вратата. – Ако се появи още нещо, току-виж, самолетът излетял за Южна Америка без теб.

– Пази се, мъничката ми. – Козима разроши нежно косата на дъщеря си. – И ходи на училище, макар и да не съм тук.

– Много ясно. – Розали завъртя очи и се изправи, за да прегърне майка си на сбогуване. – И ти се пази. Аз ще се оправя тук.

Майката и дъщерята се спогледаха и се усмихнаха малко насила. Твърде много си приличаха и затова се разбираха много добре.

Беше суха, златна утрин на късното лято. Синият небесен свод над Таунус се издигаше безоблачен, слънцето разтапяше тънкия воал на утринната мъгла и обещавахе топъл ден.

– Лоренц има любовни терзания – каза Козима полурадостно, полусъчувствено. – Кой да предположи такова нещо?

Боденщайн я погледна. Козима беше особена жена с изразително лице, омагьосващи зелени очи и тициановочервена коса. Беше страстна натура, проникателна и с широко скроен светоглед, стигащ на моменти до цинизъм. Дори и сега, след всичките тези години, го изпълваше дълбоко чувство на щастие всеки път, когато я погледнеше. Може би защото двамата оставаха задълго разделени поради работата ѝ, а може и да се дължеше на почти диаметралната противоположност на характерите им. Така или иначе, въпреки децата и

напрегнатите им професии, двамата бяха успели да запазят безценната искра на влюбеността, която у други двойки често бързо се променя – става жертва на монотонното всекидневие.

– А аз познавам ли последната му приятелка? – попита Боденщайн жена си.

– Би трябвало – усмихна се Козима. – Мона. Една такава мълчалива. Рози твърди, че е няма. И аз не съм я чувала да пророни някоя дума.

– По повод скъсването трябва да си е отворила устата.

– А може да е пратила и есемес – усмихна се дяволито Козима. – В днешно време това върши работа.

Мислите на Боденщайн бяха съвсем другаде. Всеки път, когато Козима потегляше на някоя от своите авантюристични филмови експедиции, го обземаше неистовото желание да не я пусне да замине. Чувстваше себе си като моряшка съпруга, която придружава мъжа си до пристанището и гледа след него как отплава към някакво неизвестно бъдеще. Те се движеха от Фишбах към Рупертсхайн. Преди няколко години Козима бе намерила ново местенце в Таунус, където да установи дружеството си за филмови продукции, понеже след третото увеличение на наема малките помещения във Франкфурт бяха станали твърде скъпи. Докато наемите в защитения като исторически паметник помпозен комплекс на някогашния „Льонгенхайлщете“, купен преди няколко години от консорциум прозорливи инвеститори и превърнат от бавно разлагащото се призрачно чудовище в престижния обект „Вълшебната планина“, с частни апартаменти, художнически ателиета, лекарски кабинети, офиси и ресторант, бяха все още поносими. Това беше и една

от причините, поради които преди две години Боденщайн не се поколеба да се премести в окръг Майн-Таунус като началник на новоосновения К II. В процеса на преструктуриране на хесенската полиция бе създаден един децерна за силова престъпност към Регионалната криминална инспекция в Хофхайм и Боденщайн не съжаляваше, че се е преместил в провинцията след повече от двайсет години, прекарани в лудницата на големия град. Не че като главен криминален комисар в Хофхайм имаше по-малко работа, отколкото по-рано във Франкфурт, но работеше при значително по-добри условия. Боденщайн зави към празния паркинг на „Вълшебната планина“.

– Можем да закусим заедно на летището – предложи той, когато спря беembeто. – Дори ако трябва да си вземеш билет, пак имаме достатъчно време.

– Добра идея – усмихна се Козима и слезе. – Ей сега се връщам.

Боденщайн също слезе, облегна се на калника на колата и за миг се наслади на невероятната гледка над рейнско-майнската местност. И тогава извънния телефонът му.

– Добро утро, шефе – прозвуча в ухото му гласът на новата му колежка Пиа Кирххоф. – Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано.

– Няма проблем – отвърна той, – вече съм на крак.

– Това е добре, защото имаме задача – прозвуча Пиа Кирххоф. – Сутринта един гроздоберач от Хоххайм намерил груп на мъж в лозето си. Вече съм на мястото. Вероятно е самоубийство.

– Тогава защо съм ви аз? – попита Боденщайн.

– Познавате мъртвия. – Пиа Кирххоф понижи глас. – Главният прокурор Йоахим Харденбах.

– Моля? – Боденщайн се изправи и усети как кожата му настръхна. – Сигурна ли сте?

Главният прокурор доктор Йоахим Харденбах беше най-известният гонител на престъпници във франкфуртската прокуратура, праволинеен, безмилостен и лишен от чувство за хумор, с големи политически амбиции. За никого не беше тайна, че при евентуална победа на Християндемократическия съюз на федералните избори през септември и свързаното с това преместване на сегашния хесенски министър на правосъдието в Берлин той щеше да поеме поста му. Боденщайн недоумяваше. Познаваше Харденбах повече от двайсет години и докато пребиваваше във Франкфурт, редовно си имаше работа с този човек, считан за изключително коректен и благороден.

– Да, сигурна съм – каза Пиа Кирххоф. – Застрелял се е с ловна пушка в устата.

Боденщайн съгледа Козима, която идваше към него, прекосявайки с бързи крачки паркинга. За жалост, се налагаше да се откаже от закуската на летището.

– Идвам след половин час – каза той на новата си колежка. – Къде да ви намеря?

– Какво става? – попита Козима с любопитство, когато разговорът приключи. – Случило ли се е нещо?

– Очевидно. – Боденщайн отвори вратата на колата. – Главният прокурор Харденбах се е застрелял. За съжаление, прощалната ни закуска отпада.

По пътя за Хоххайм Боденщайн мълчеше. Вече беше ходил безброй пъти до местопрестъплението, беше виждал трупове в най-разкривени форми и във всякакви стадии на разлагане, но всеки път го обхващаше това особено чувство. За сетен път се запита дали

някой ден ще бъде достатъчно разстроен или отчаян, за да не се чувства по този начин, когато го повикат на мястото, където е намерен труп.

Пиа Кирххоф тъкмо разговаряше с началника на следствието, когато видя шефа си да се спуска по пътеката сред лозите с каменна физиономия, както винаги подходящо облечен от глава до пети. Карирана риза, вратовръзка, светъл ленен костюм. Тя трепетно очакваше да види какво е да работи по даден случай заедно с него. Досега си бяха разменили едва десетина изречения.

– Добро утро – поздрави Пиа. – Съжалявам, че ви развалих неделата, но мислех, че ще е по-добре вие да поемете ръководството на следствието.

– Добро утро – отвърна Боденщайн. – Вече всичко е наред. Това наистина ли е Харденбах?

Пиа беше висока почти метър и седемдесет и осем, но гледаше шефа си отдолу нагоре.

– Да – каза тя, – без съмнение. От лицето му не е останало много, но е носил портфейла си.

Боденщайн мина нататък да види ужасно обезобразения от купчина желязо труп на главния прокурор, когото тъкмо бяха покрили с една кърпа. Тук бяха дошли служители от Следствената служба да изследват сантиметър по сантиметър мястото на престъплението и да направят снимки.

– Вие ли сте госпожа Кирххоф? – чу Пиа един глас зад себе си и се обърна. Пред нея стоеше някаква висока и слаба червенокоса жена и я гледаше с любопитство. Пиа кимна. – Козима фон Боденщайн – усмихна се жената и ѝ подаде ръка. Пиа смаяно я пое.

– Радвам се да се запознаем – каза тя, питайки се

какво прави госпожа Фон Боденщайн по това време на мястото с трупа.

– И аз – отвърна Козима фон Боденщайн. – За съжаление, трябва да тръгвам. Вие се обадохте точно докато пътувахме към летището. Ще ми позволите ли да погледна набързо трупа?

Пиа с мъка се удържа да не погледне със зейнала уста жената като някоя откачена дванайсетгодишна. Явно съпругата на шефа далеч не беше толкова фин и изискан човек, какъвто я описваха. Козима фон Боденщайн забеляза учудването ѝ и весело се усмихна.

– Вече съм виждала доста трупове – обясни тя. – Преди време, когато още работех в телевизията, си изкарвах хляба с това. Кървави части от тялото, разпръснати по магистралата и в дупките по улиците. Веднъж дори намерих главата на един мъртвец, катастрофирал с мотор горе на Фелдберг.

Пиа остана безмълвна.

– Всъщност така се запознах със съпруга си – довери ѝ Козима фон Боденщайн, – току под краката на един самоубиец, който се беше обесил в офиса си. Бях там със снимачния си екип, а мъжът ми току-що прохождаше в полицията. Беше първият му труп и той повърна. Дадох му един клинекс.

Пиа потисна усмивката си, тъй като шефът ѝ тъкмо идваше към тях.

– Е? – попита жена му. – Наистина ли е Харденбах?

– За съжаление, да – отвърна Боденщайн и изкриви лице. – Можеш ли да вземеш такси до летището? Доста работа ми се отваря тук.

Пиа дискретно се отдалечи, за да може шефът ѝ да се сбогува с жена си. Досега изглеждащият недос-

тижим и перфектен главен комисар Фон Боденщайн всъщност беше само един човек, който бе повърнал при вида на първия си труп. Тази слабост внезапно го направи по-симпатичен в очите на Пиа.

Вдовицата на главния прокурор Харденбах не бе в състояние да разговаря с Боденщайн и Пиа, когато те ѝ съобщиха, колкото се може по-съчувствено, новината за доброволната смърт на съпруга ѝ. Те нямаха и време да чакат жената да се съвземе от първоначалния си шок, защото в тази прекрасна августовска неделя от централата им наредиха да отидат при още един труп. Боденщайн остави госпожа Харденбах и нейните хлипащи деца на грижите на една съседка и един дружелюбен лекар и тръгна с Пиа към Таунус. Една млада двойка намерила под кулата „Ацелберг“, между Рупертсхайн и Епенхайн, трупа на някаква жена. Докато пътуваха, Боденщайн разговаря по телефона с криминалния директор Нирхоф, неговия пряк началник, осведоми го за важните подробности по случая „Харденбах“ и го помоли да ги изпрати за едночасова пресконференция във франкфуртския полицейски президиум.

– И сама мога да отида до Рупертсхайн – предложи Пиа, когато Боденщайн приключи с разговора. – Пресконференцията вероятно е по-важна и от...

– Не, не – прекъсна я бързо Боденщайн. – Относно разпределянето на работата в случаи като този, двамата с Нирхоф си имаме ясни договорки. За разлика от мен, той обича да стои в светлината на прожекторите и върши с удоволствие тази част от работата. Особено когато става въпрос за такива видни... клиенти.

– Клиенти ли?

По напрегнатото лице на Боденщайн се плъзна едва забележима усмивка.

– Не звучи ли по-деликатно от „трупове“?

Половин час по-късно, малко преди отбивката за Епенхайн, Боденщайн и Пиа съгледаха една патрулка край пътя. Те бързо прекосиха гората и стигнаха до една поляна с кула, в чието подножие бяха спрели още една патрулка и един мерцедес кабрио. Боденщайн и Пиа слязоха от колата.

– Охо, господин главният комисар – поздрави ги един от униформените, висок мъж с брадичка тип „Михаел Шумахер“ и надупчено от акне лице. – Можехте да си спестите утринната разходка. Било е самоубийство.

– Здравсти, Шьонинг. – Боденщайн познаваше от опит готовността на многобройните си колеги да окачествяват на бърза ръка един смъртен случай като самоубийство или нещастен случай, затова не обърна внимание на казаното.

В сянката на високите дървета беше хладно. Тревата още беше влажна от нощната роса.

– Добро утро – каза Боденщайн на коленичилиия на тревата до трупa лекар, който на свой ред отвърна с кратко кимване.

Жената лежеше по гръб със сложена под тялото лява ръка и свити крака. Светлата коса беше разпиляна като ветрило около бледото лице, очите бяха широко отворени, погледът – втренчен и угаснал. Боденщайн вдигна глава и погледна нагоре към кулата. Тя представляваше масивна дървена постройка, издигаща се в бледосиньото небе, високо над короните на дърветата. Пиа притискаше ръце към тялото си и гледаше

съчувствено проснатата във високата трева мъртва.

– Самоубийство ли е? – попита колебливо тя и погледна към лекаря, който отново се беше навел над трупа.

– Не знам. Без връхна дреха, без чанта, затова пък на десетсантиметрови токчета. Това не са най-подходящите обувки за разходка в гората.

– Самоубийство е – настояваше безочливо Шьонинг, – ясно е като бял ден.

– Не съм убедена – възрази Пиа. – Когато скачат отнякъде, самоубийците инстинктивно се оттласкват и така се приземяват доста далече. А този труп лежи току под кулата. Жената не е скочила.

Шьонинг повдигна вежда. Надменната му усмивка се вкисна.

– Как е? – осведоми се Боденщайн при лекаря.

– Зле – отвърна той, – мъртва е.

– Не е ли очевидно – каза хладно Пиа. – Това ли е всичко, което разбрахте?

Лекарят я погледна обидено. Изправи се и Боденщайн установи, че той стига едва до брадичката на колежката му. Джудже, което се опитва да компенсира дребния си ръст с неуместни шеговити забележки.

– Труп на жена, около дваайсет и пет годишна – рече той, щом разбра, че хуморът не му се получи. – Счупване на врата, различни наранявания, които е нормално да се получат при падане от трийсет метра височина. Типични трупни петна. Това означава, че жената е мъртва поне отпреди десет часа, което ще рече, че...

– Трупни петна? – прекъсна го Пиа.

– Все още избледняват при натиск. – Сега вече джуджето сериозно се вкисна. – Мъртва е от не повече от

двайсет и четири часа. Починала е вчера вечерта между дваайсет и дваайсет и три часа.

– Можете ли да установите следи от чужда намеса? – намеси се Боденщайн.

– Не – поклати глава джуджето, – прилича си на самоубийство. Не е за първи път. Оттук редовно се хвърлят хора.

Шьонинг кимна самодоволно.

Боденщайн прикова поглед върху лицето на мъртвата, опитвайки се да си представи как ли е изглеждала приживе. Кожата беше нежна като порцелан, имаше изпъкнали скули и изящен нос. Дори насилствената смърт не бе успяла да наруши перфектната симетрия на това лице. Той се приведе по-плътено до трупа. На пъпа имаше обеща, а над него – татуировка във формата на делфин. Пиа беше клекнала до жената и разглеждаше обувката на левия ѝ крак.

– „Маноло Бланик“ – установи тя, – имала е невяротен вкус.

Пиа отново стана и се заразхожда по тревата около трупа.

– Какво има? – попита Боденщайн.

– Другата обувка липсва.

– Може ли? – попита един от служителите на погребалното бюро, когото бе повикал полицейският старши майор Шьонинг.

– Не – каза Боденщайн и огледа замислено трупа. – Какво е станало с обувката?

– Каква обувка? – отвърна сърдито Шьонинг.

– Тя е само с една – отбеляза Пиа. – Едва ли е дошла дотук само с една обувка. А вашите служители не са намерили нищо в кулата.

– Как изобщо е дошла тук? – добави Боденщайн. –

Преди десет часа е било двайсет и два часа и вече доста тъмно. Има ли тук наблизно някоя паркирана кола, с която да е минала през гората?

– Разбира се – тържествуваше Шьонинг, понеже тази новина очевидно укрепваше теорията му за самоубийството. – На паркинга до общинските гробища има едно порше кабрио. С угасен двигател.

Боденщайн кимна замислено, после се обърна към чакащия полицейски служител.

– Всички веднага да напуснат мястото. Шьонинг, наредете да проверят номера на поршето, а вие, госпожо Кирххоф, поръчайте проучване на следата.

Шьонинг едва успя да прикрие раздразнението си. Пиа хвана телефона си и нареди на екипа, който тъкмо бе приключил с огледа на мястото на трупа на Харденбах, да провери следата.

– В смъртния акт ще пиша, че причината за смъртта е неустановена – каза лекарят и се обърна към Боденщайн, – така добре ли е?

– Ако това е вашето мнение, тогава направете го – отвърна саркастично той. – Или си мислите, че тази жена е починала от естествена смърт?

Джуджето цяло се изчерви.

– Държите се високомерно! – изсъска то.

– Не обичам да работя с дилетанти – отвърна остро Боденщайн, а Пиа едва сподави една ехидна усмивка.

Първата ѝ работа в провинцията си имаше и забавните страни. Боденщайн извади два чифта гумени ръкавици от джоба на якето си и подаде единия на колежката си. Тя се сниши до трупа и започна внимателно да претърсва джобовете на джинсите. От задния джоб Пиа извади една пачка банкноти и няколко

бележчици. Подаде парите на шефа си и внимателно заразгръща бележките.

– Касова бележка от бензиностанция – каза тя и погледна нагоре. – Вчера в шестнайсет и четирийсет и пет още е била жива. Заредила е бензин на бензиностанция „Арал“ на магистрала А 66 в посока Висбаден. Купила си е и три пакета цигари, сладолед и ред бул.

– Това си е цял престой. – Боденщайн се изправи и преброи парите. – Пет хиляди евро – смая се той. – Никак не е лошо.

– Имаме и една бележка от химическо чистене в Бад Зоден от двацет и трети август – Пиа бръкна в предните джобове на джинсите, – също и връзка ключове за кола.

Подаде на шефа си ключовете с емблемата на „Порше“.

– Все по-малко ми прилича на самоубийство – каза Боденщайн. – Ако някой зарежда бензин с пет хиляди евро в джоба, купува три пакета цигари и носи дрехи на химическо чистене, едва ли възнамерява да се самоубива.

– Автомобилът с регистрационен номер МТК-ІК 182 – тъкмо съобщаваше Шьонинг – е предоставен на някоя си Изабел Керстнер. Живееща в Келкхайм. Улица „Фелдберг“ 128.

– Това е тя – потвърди Боденщайн. – В джоба на панталона ѝ имаше ключове на порше.

– Да, но... – започна Щьонинг, само че Боденщайн не го остави да продължи.

– Веднага тръгваме – каза той. – Трябва да се обадя и на дежурния прокурор. Във всеки случай трябва да се направи аутопсия на трупа.

Неле Нойхаус
УБИЙСТВОТО НА МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник *Анна Георгиева-Андра*
Предпечат *Анна Георгиева*

Немска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 24

ISBN 978-619-164-128-4

Издава enthusiast
Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Полиграф – Юг“ АД

ПЪРВИЯТ СЛУЧАЙ НА КОМИСАРИТЕ ПИА КИРХХОФ И ОЛИВЪР БОДЕНЩАЙН

В една слънчева августовска сутрин в Хоххайм е намерен труп. Без всякакво съмнение, това е самоубийство: главният прокурор на Франкфурт, доктор Йоахим Харденбах, се е прострелял с ловна пушка в устата.

Един час по-късно главният комисар Оливър фон Боденщайн и неговата нова колега Пиа Кирххоф се натъкват на друго тяло: под кулата в Келкхайм лежи млада жена. На пръв поглед става дума за второ самоубийство. По-подробният оглед на криминалистите обаче им подсказва, че този път са се натъкнали на хладнокръвно планирано убийство.

Разследването отвежда Кирххоф и Боденщайн до шикозната конна база „Гут Валдхоф“. Там те разбират, че фаталната красавица Изабел Керстнер, мъртвата съпруга на ветеринаря, е била всичко друго, но не и обичана жена. Тя е ценяла само лукса и богатството – все неща, които съпругът ѝ не е можел да ѝ осигури. И Изабел е получавала желаното от всеки друг.

Няма съмнение, че мотивът на убиеца е ревност. А когато е убита една нежелана жена, тогава заподозрените са много.

Случаят търпи обрат, когато комисарите откриват интересен видеозапис и разбират, че прокурорът и Изабел са се познавали...

„Неле Нойхаус е надминала себе си: изненадващи обрати, игра на нерви, малко хумор и ирония. На новия тандем Боденщайн – Кирххоф ще му бъде много интересно в бъдеще. За почитателите на криминалния жанр съществува опасност от пристрастяване.“

Зюддойче Цайтунг

www.enthusiast.bg

9 786191 641284

Цена 16 лв.